

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ.

Zis'a Isus: „Eu sunt calea, adevărul și viața.“

ANUL: IV.

Apare în fiecare lună odată.

Abonamentul:

Pe un an 3 cor. 50 f., pe 1/2 an 1 cor. 75 f.
Pentru străinătate 4 cor.

Abonamentul să se trimeată la Szida Tódor Körös-Bökény. (Mai înainte Buttyin.) com. Arad.

Toate scrierile să se trimeată la adresa: Zălieu Berbecar tot la Körös-Bökény.

Lăudați pre Salvatorul!

Datorința spre bucurie.

(Dela Dr. I. R. Miller.)

Lăudați, lăudați! pre Isus scumpul Sal-
Lăudați-îl cu glas de bucurie; /vator,
Slavă-i fie! săltați-îi voi îngerilor,
Voi mântuiți, lăudați-îl toți pre El.
Ca un păstor, a sa turmă conduce,
Și micii îi poartă pe brațul seu.

Lăudați, lăudați, lăudați sfântul seu
Lăudați-îl cu glas de bucurie. [nume:

Lăudați, lăudați! pre bunul nost mîn-
Pentru că El muri pe Golgota; /stător,
Lăudați, lăudați! lăudați sfântul seu
Isus, Isus! săltați aliluia! [nume:
Totdeauna ne-a iubit Isus foarte,
O, nu uita ce-a făcut cu tine.

Lăudați, lăudați! pre marele mîntuitor,
Voi porți lunestî, lăsați-îl să între.
El e tare, moartea iadul sunt învinse
Oh săltați-îi numai El e rege.
Degrab va se vină El în mîrire,
Alui este vecinica putere.

Poate că nici nu suntem
obicinuiți la aceea, a vorbi
despre bucurie ca despre o da-
torința. Noi suntem mai de-
grabă aplecați, a o privi ca de
un privilegiu și ca ceva foarte
vrednic de dorit. Tot așa sun-
tem plecați a crede, că unii
o pot ușor avea, precând pentru
alții e foarte greu, a o ajunge.
Dară în noul testament nu ni
să arată noauă bucuria numai
ca un privilegiu fericit, care
l-am putea avea sau nu, ci ca
ceva, după care noi avem ane
trudî, tocmai așa, cum ne tru-
dim, a fi mai mult; ca ceva,
ce ar trebui să învățăm, tocmai
așa, precum căutăm, a fi sân-
ceri și de omenie.

Biblia e plină de cuvinte
despre bucurie. Mai în fiecare
capitol cântă paseri vesele.
Psalmi diferiți sunt cântări de
bucurie. Chiar și pe strunele



cele mai întristate sună tonuri de bucurie, ca niște cântări de noapte. Christos ne recomandă bucuria, precând vorbește despre propria sa bucurie și ne spune, ca El a vorbit multe în evangelia sa spre acela scop, ca poporul seu să aibe bucurie. Pavel tot așa îndemna pre creștini, ca să se bucure totdeauna în D-nul și sa faca aceasta chiar și în vremurile strâmtorării. O dovada despre sânceritatea lui Pavel la aceasta îndemnare este împrejurarea, că provocările lui cele mai serioase spre bucurie s'au seris într'o temniță.

Firește ca nu-i bucuria creștinească numai fericire. Bucuriile, cari lumineaza numai în inimile noastre, sunt asemenea felinarelor întunecoase, pre cari le stânge vântul cel mai de curând. Bucuria creștinească își are isvorul ei în D-zeu și traieste mai departe prin întunerec și furtună, daca chiar toată bucuria pământeană ar fi secat.

Ce valoare are aceea bucurie, care o gustăm numai când ne merge bine și care pre noi în desbinari și strâmtorări ne părăsește? Ea e asemenea paserilor călătoare, cari să oprese în clima noastră numai până țin florile, până e aerul cald și pământul poartă haina cea verde. Ele cântă, precând toate cântă și este o bucurie generală; dară când vin primele

zile geroase de toamna, sunt și ele duse, și când sunt câmpiele goale și furtunile suflă, nu le mai poți vedea nicairi. Când toate merg bine, fiecare poate fi vesel. Inse noi avem lipsa de paserile, cari ramân la noi și cari și în mijlocul iernei cântă în pieptul nostru. Noi avem lipsa de așa o bucurie, care și în vijforele cele mai grele de zăpada sau strâmtorare nu ne parasește, asemenea acelor flori, cari nu sa strică nici sub gerul cel mai tare și cari apar în înflorire placută, când începe a se topi zăpada. Aceasta e, ce noi înțelegem sub bucuria creștinească. Ea e o plantă, a carei frunză e totdeauna verde.

„Da“, zice cineva, „dară oamenii sunt totuși foarte diferit talentați. Unora e foarte ușor, a fi veseli, ei sunt foarte bogăți în speranță și au un cuget vesel. Dară aceasta nu e nici de eum la toți cazul; nu toți au aceeași temperatură vesela“. De sigur putem noi îngădui aceasta diferență. Unora e în fapt cu mult mai ușor, a învăta lecțiunea bucuriei, decât altora. Dară e datorința fiecărui, a se bucura, și pentru aceea nu e bucuria la nimene fără de putință. Fiecare creștin ar trebui să se silcească, a învăta aceasta lecțiune, și dacă ar fi el de natură plecat spre melancholie și posomorire, atunci ar trebui să-și pună cu atâta mai vârtos silința, a în-

vinge aceasta plecare și să se deprindă cu obiceiul bucuriei.

Un mijloc de ajutor la învățarea acestei lecțiuni este viața în apropierea lui Dumnezeu. În văi întră munți umblă turistul sub nori și negura; el nu vede cerul albastru, soarele cel clar, culmele cele aurite ale munților și nu are nici o priveliște frumoasă, îndepărtată. Cercul vederei sale e mărginit la aceea, ce zace la picioarele lui. Dară uită-l acuma când să suie pe munți; vezi, când ajunge a sta tot mai sus, cum străbate el prin nori și sta deci deasupra viforelor. El umblă pe nălțimea cea clară, luminoasă, și departe sub picioarele lui vede el jocul fulgerelor și aude tunetele. Perspectiva a devenit de tot alta; privirea lui sa lărgeste, și el e în stare, a privi peste ținuturi întregi, văi frumoase și comune ce zac în regiuni pictorești.

Așa umblă peregrinul în vaile cele adânci ale vieții în umbra adâncă. În jurul lui ploaie lacrimi, lumea e întunecoasă și el nu are nici o perspectivă naltă, cerească. Aceia, cari voiesc a învăța lecțiunea bucuriei, trebuie să se înalțe peste experințele vieții pământesti, și să trăiască în apropierea lui D-zeu. Aici li se schimbă lor lucrurile cele nevezibile ale iubirii și caracterului lui D-zeu în realități, ca lucrurile cele mai adevărate

în lume, și grijurile pământului vor fi înghițite și uitate în strălucirea fețelor credinței.

Dacă noi voim a învăța lecțiunea bucuriei, trebuie ca înșine să ne creștem la aceasta, ca să căutăm mai mult la binecuvântările vieții și mai puțin la ispitirile ei. Multe persoane își fac lor o lume mică, întunecoasă ca proprietate și locuiesc întrînsa. Ei zidesc zidurile sufletelor lor din petre negre ale strâmtorărilor și durerilor lor. În ferestrele lor pun ei ocheți de sticlă întunecoasă, ca să fie lumina eschisă. Pe vetrele lor nu arde un foc vesel și în odăile lor nu au eandele luminoase. Unicele icoane de pe pereții lor sunt portreturile bucuriei lor perdută. Strâmtorarea și suferința lor nici când nu le uită și ei au notițe lungi despre pagubele și ispitele lor de arătat, dară despre binecuvântările din prezent nu conduc ei nici o însemnare și la binefacerile lui D-zeu nu cugetă ei. Ei trăiesc în peșteri întunecoase în căsile lor întunecoase, numai, pentru că nu voiesc a lăsa în lăuntru raza cea măreață a soarelui lui D-zeu. Ei uită, că Părintele lor a făcut cândva o floare, o stea, o rază de soare sau o față veselă de copil, sau și, că El ar fi făcut cândva pentru ei vr'o faptă pretenoasă. Așa persoane nu pot fi nici când creștini veseli, până ei nu

întorc pe deplin această datină și să învață a uita lucrurile cele neplăcute, ca apa, dacă a trecut corabia, uită, că a tras prin ea o brazdă adâncă, sau ca pământul, când s'au ivit florile, uită de gerul iernei. În oarele cele întunecoase ale vieții unui creștin să afle destul de văzut din bunătatea lui D-zeu, numai dacă avem ochi pentru aceea; este aici destul, ca să umplem inimile noastre de bucurie. Mistierul numai într' aceea zace, ca să ne obi-cinuim, a descoperi lucrurile cele luminoase, și a afla bucu-riile, cari le dă D-zeu.

O alta în învățarea lecțiunii noastre este, ca să fim si-guri în privința isvorului bucuriei noastre. Foarte mult atârnă de acolo, din care fântână umplem găleata no-astră. Dacă voim să scoatem din fântâne, atunci nu vom putea scoate bucurii neameste-cate; iară din fântâna mân-tuirei scoatem bucurii cerești.

Secretul unei bucurie sta-bilă e o încredere stabilă în Dumnezeu, și mulțimea și fericirea bucuriei noastre va atârna dela măsura încre-derei noastre. O inimă, care-i plina de încredere, gustă și în vremea ispitei mai grea bucu-ria ei. În zilele cele mai reci de iarnă, când mercuriul (ar-gintul viu) a căzut mai jos, puteți lua numai globuțul ter-mometrului întră degetele vo-astre, până să încălzește, și

mercuriul să suie sus la căl-dura de vară. Dacă să ține inima caldă și plină de încre-dere, să suie și în iarna cea mai adâncă a strâmtorărilor bucuria și umple întreaga viață cu pace și desfătare. *Din Wge.*

Dăm noi destul?

(Dela G. Müller.)

Mulți fiți ai lui D-zeu nici nu au aceea dorință, ca toată averea lor să fie a D-lui, dacă ar cere-o El. Ei nu ajunseră încă nici într'atâta ca Iacob, care nu era creștin, ci trăia în prima auroră a luminei spirituală și totuși zise către D-zeu: „Din toate, câte 'mi vei da mie, zecimea lor ție o voi dăruî”. Ei nu dau din aceea, ce D-nul după bunăvoința lui le-a dăruit, nici a zecua parte! Ei pot ce vor folosi pentru facerea unei case 100,000 cor. și pentru creșterea fiecărui din fiil lor câte 4000 cor. pe tot anul. Afară de aceea au ei servitorii și și în alte pri-vințe trăiesc bine. Dară ei nu dau nici 2000 cor. pentru lucrurile lui D-zeu, sau pentru susținerea unor creștini săraci, sau pentru sprijinirea unor flămânzi din apropierea lor, oa-menii nepocăiți, cari nu-și pot câștiga pâinea. Ce-i urmarea? Deoarece ei trăiesc mai mult pentru sine sau fiil lor, decât pentru D-zeu, nu sunt într'adevăr fereciți în D-zeu. Unicul scop, spre care i-a lăsat D-zeu pe pământ, nu să împlinește de ei. Aceasta nu-i numai la cei bogați sau la cei de clasa mijlocie, ci și la cei săraci ca-zul. Creștinul, care are numai puțin venit sau are vr'o neguțătorie mică sau muncitorul, care 'și câștigă numai simbria de zi, zice: „Eu am așa de puțin, că nu pot păstra, sau și de-ași voi s'o fac, și atunci ar fi numai o puținătate”. Și ce-i urmarea? El va folosi pentru sine sau tot câștigul seu sau va lăsa foarte puțin; iar ce nu

folosește, pune bine pentru viitor. Urmarea e, că așa unii oameni nu sunt fericiți în duch și cele de multe ori nici în corp. Că deoarece nu au fost credincioși cu cel puțin ce lea încredințat D-zeu după bunăvoința sa, nici nu le poate El mai mult încrede. Cât să poate, o face El cu ei așa, cum a făcut-o cu Israil, adică El îi muștră, trimete secetă pentru sufletele lor sau că-i aduce la cunoașterea deșertăciunii lucrurilor pământestii. Pentru aceea e D-zeu adese ori silit, atât celor săraci, cât și celor de clasa mijlocie și celor bogați a trimete boale sau pagube grele sau și pierderea averilor, ca să iee dela fiii sei. ce ei nu dau de voie bună, conduși de iubirea lui Christos, la picioarele Lui.

Eu am stat mulți ani în serviciul D-lui (70 de ani a servit. red.). Într-asta vreme, mai ales în cei patruzeci din urmă, am avut întâlnire cu mai multe mii de credincioși. Multe sute din ei am avut ocașia a-i cunoaște, atât pre ei, cât și starea adevării lor. Pe lângă aceasta m'au onorat mulți, foarte mulți, că au dorit sfatul și sprijinul meu în lucrurile lor personale. Ce am învățat eu aici întră altele? „Unul împarte, și mai avut încă se face, altul oprește mai mult decât se cuvine, dară numai spre lipsa sa. Sufletul binefăcător se îngrășă, și cel ce adapă, însuși se va adăpa”. Prov. 11, 24. 25. De multe ori am observat că fiii lui D-zeu împărțeau și totuși aveau tot mai mult; da, ei împărțeau foarte mult și căpătau tot mai mult dela D-nul. Mai de multe ori am văzut înse, că mai mult să: orea decât era drept, dară ei deveneau tot mai săraci.

Ia aminte cuvintele: mai mult opreau, decât se cuvinea. Cu aceasta nu e spus, că ei opreau în general, ci: „mai mult, decât se cuvine”, adică ce ei dau e așa puțin în asemănare cu aceea, ce ei ar putea și ar trebui să dea, că ei devin mai săraci. Pe lângă toate opintelile, a înainta, multora nu e cu puțință, tocmă pen-

tru aceea, pentru că ei trăiesc numai pentru sineși. Ei opresc mai mult, decât se cuvine. Aceasta 'i aduce sau îi ține în sărăcie. Datornici răi, păgubă neașteptată și fără de vina datornicului, cazuri grele familiare și altele duc banii, car'i ei contra voiei lui D-zeu cugetau ai opri pentru sine. De altă parte cunosc eu mulți creștini, car'i dădeau la început zecimea și apoi s'au suit la șeptime și la a cincea parte, ba, la a patra și la a treia parte. Eu cunosc 'i așa oameni, car'i dau două și trei părți a întregului lor venit. Iar creștinii doresc după aceea, ași „aduna tesauze în cer” și nu pe pământ. Deși n'ar trebui ca se dăm noi pentru a căpăta iarăși dela D-nul, dară totuși va fi aceasta cazul, dacă vom da noi din adevăratele motivuri. D-zeu înșiși a declarat aceasta. Aceasta ni clar din următoarele locuri: „Onoară pre Iehova din avutul teu, și din prinoasele a tot venitul teu; și se vor umplea grânarele tale cu belșug, și teascurile tale vor revărsa mustul”. „Dați și se va da: măsură bună, îndesată, și scuturată, și vârsându-se, vor da în sânul vostru. Că cu aceeași măsură cu care măsurăți, se va măsură și vouă”. — „Cel ce pre săraci miluiește, împrumută pre Iehova, și El va respălăi fapta sa”.

— Unghiurile necurate nu să văd la întunerec. Toate lucrurile sunt rele, car'i nu pot suporta o contrală pe față.

D-ne, las să am o religione, care poate suporta lumina zilei, lumina cercării de sine, lumina dela tronul judecăței. Dacă eu ascund păcatele mele, cum voi putea înainta? Dacă nu pot suporta, a fi judecat de oameni, cum voi putea suporta, a fi judecat la arătarea 'Ta?

Din Wge.

Cel ce știe a face bine, și nu-l face,
'i este păcat. Iacob 4, 17.

Cale în cer.

Pe vremea domniei romanilor conduceau toate drumurile în Roma. Capitala imperiului celui uriaș, Roma, cuprindea așa loc în imperiul întreg, ca și inima în corp, care e centrul de mișcare a tuturor vînelor bătătoare și purtătoare. Tocmai așa cugetă și astăzi oamenii, cari orî și cum înaintază ei, dacă sunt pe cale, ajung în cer. Aceasta e înse o amăgire foarte mare, din care va fi o înfricoșată trezire. Cei ce nu cetesc biblia, iar și dacă o cetesc, o fac numai superficial, nu știu declarațiunea cea importantă referitoare la aceasta, și așa rătăcesc după mintea lor.

Unul așa zice: Trăiește numai cu omenie, și aceasta omenie într-aceea să dovedește. ca să nu iese a nimărui și vor ajunge în cer.

Observarea noastră e la aceasta, că oamenii numai vorbesc așa, dară oare căîi o fac? Viața de omenie la ei într-aceea s'arată, așa, că până atunci nu scot vorbe rele din gura lor, până le vine ocasiunea la aceasta. Până atunci nu să mînie, până nu-i năcăjește cineva. Până atunci nu fac rău cuiva, până nu le crucește calea. Dapoi că nici calul nu dă totdeauna din picioare, și cănele își odihnește dinții, numai când 'i să dă ocasiune mușcă. Dacă purtarea cea de omenie a omului, și celelalte vîrtuți, pre cari le privește el ca de calea conducătoare spre cer, numai o vreme țin, și apoi să rump, unde 'i continuarea căîi? Așa cale nu conduce nici încărău. Toată calea conducătoare la țintă e continuată.

Alții așa zic: Am religiune bună, eu mă mântuiesc. Scopul religiunilor nu-l știe acela, care așa vorbește. Arătătorul drumului nu e însăși drumul, numai arată direcțiunea. Mulți oameni, ce aveau religiuni foarte bune, s'au perdut. — Tocmai așa și religiunile întemeiate pe declarațiunile lui D-zeu, numai drumul îl arată, pe care trebuie să umble oamenii. Dară aceea întrebăm, oare urmează oamenii în-

drumările religiilor lor? Oare nu le calcă zilnic? Și cu aceasta sunt ei așa, ca și cu omenia, o pun de o parte, ca să o iese din nou.

Numai una cale este spre cer, și aceasta-i *persoana lui Isus Christos*. „Eu sunt calea”, — a zis D-nul Isus. Precum acasă în odăile ministrilor numai prin secretarul ministrului să poate ajunge, așa și în cer numai prin Isus Christos să poate ajunge. Iubitul meu cetitor, tu trebuie să cunoști pre Christos, să-l primești ca mijlocitorul teu, și pe asta cale poți ajunge la scopul teu vecinic. Pentru aceea și predicatorilor evangheliei, precum și a foilor după spiritul evangheliei, e acela scopul, ca să facă de cunoscut oamenilor pre Isus Christos. „Caută pre Isus că altă, nimic nu te-a ajutat!” *Din Ev. H.*

Din Făurie.

Când un predicator a evangheliei cu iubire dară și cu serioșitate descopere păcatele ce domnesc în popor atât în adunare cât și afară din adunare și dovedește la lumina cuvântului lui D-zeu stricăciunea lor, merită el oare, a fi înfruntat? — Dacă nu o face, da! — Dacă el adunarea, care îi s'a înerezut lui sub grija spirituală, o îndeamnă cu multă iubire și și cu asprime, a nu se pune asemenea lumii, adecă a nu umbla în faptele cele urite ale lumii, care o ia ușor cu păcatul, oare muștra-l-om pentru aceasta? Dacă el dojenește pre toți, a nu se lăsa duș de valorile spiritului timpului, oare iertatu-ni a o primi în nume de rău? Nu, și mai odată nu! Unii oameni zic așa de ușor: „Un predicator are să predice evanghelia și nu legea!” Dară cel ce nu trăiește conform evangheliei și nu produce fructele spiritului, acela să pune din nou sub lege, și de predicarea evangheliei să ține și îndemnarea: „Desbrăcați omul cel vechi cu faptele lui”. De o mie de ori să repetează aceasta

indemnare în noul testament și cine nu poate suferi astfel de indemnare, acela ar voi doară să aibe alții păstori decât cum erau Ioan, Pavel și Petru.

Predicătorul e ca păzitor și ca mângăitor pus pe zidurile Sionului și dacă el lenevește datorința sa, nu trezește și nu dojenește pre păcătoși, -- doară pentru că sunt pretenii, rudeniile sau casnicii lui, și s'ar putea mânia pe el, cari umblă fără de grijă pe calea cea lată spre perzare, atunci D-zeu va cere dela el socota în ziua, când toate se vor descoperi.

Numai naimitii, la cari nu mult le pasă de mântuirea sufletelor decât de averea și venitul adunărilor, vor tăcea la aceea, când în adunări să mișcă păcatele ruinatoare de suflet după plăcut lor. Temerea de oameni le închide gura, ei nu voiesc a se strica cu oamenii, dară de D-nul nu să tem. Dacă s'ar teme ei de acela, și i-ar da Lui în fapt onoarea, atunci n'ar tăcea ei nici de cum.

Numai oamenii superficiali, conformații lunei, pot fi așa naimiti buni, oameni vrednici de iubit, iar D-lui sunt ei pe față niște mișei, cari nu au curagiul, a dojeni pre cei rățăciți și a-i îndruma la cale.

Dară îndrumarea rățăciților la cale, nu e ceva lucru plăcut. Nu cu ușor cred oamenii, că ei s'ar rățăci. Mândria să opune foarte la așa mărturisire. Pe lângă aceea poate fi că rățăcirea să fie foarte dulce corpului, că-i pică greu, a se lăsa de ea. Aici apoi trebuie ca să scuture tare, ca cel ce doarme și să visează cu dulce, să se trezească. Înce a fi scormănit din visare dulce, nu-i ceva plăcut, și-i ușor cu puțință, că cel scuturat din somn să se rescoale contra trezitorului și dojenitorului seu și să-l împingă dela sine. Trebuie dară o măsură bogată a iubirei, care nu să amărește la aceea, dacă un păstor sufletește voiește să fie credincios ofi-cinului seu de păzitor și deșteptător.

Totuși cine o exerciază, nu 'și va perde plata. El o va afla bogată. Dacă și nu aici în lume, dară de sigur în oternitate.

După Wge.

MISSIONE.

Conferința reuniunii școalelor de Duminecă în Bpesta. Cu ajutorul bunului D-zeu s'a ținut conferința reuniunii școalelor de Duminecă în Bpesta în zilele de 11 și 12 Aprilie. Au fost zile foarte binecuvântate. Ni s'a descoperit mult, și am putut mult învăța despre aceea, că cum trebuie o școală de Duminecă ținută, ca să nu fie numai înzădar ostâneala, ci să aducă roada care o așteaptă D-zeu.

În diminețele zilelor sus arătate s'a ținut câte o oară scurtă de rugăciune. Apoi s'a lucrat după programul, care îl avea fiecare în mână. Punctul întâi a fost un referat adus, care suna: Biblia în mână învățătorului școalei de Duminecă. Nu e de ajuns, că învățătorul are o biblie în mână, ci trebuie s'o și folosească cu înțelepciune: trebuie să știe, cum să împărțească cuvântul; ea trebuie să-i fie lui înainte de toate cunoscută și iubită. A 2-lea punct: Personalitatea învățătorului școalei de Duminecă. A 3-lea punct: Personalitatea copilului. Învățătorul școalei de Duminecă trebuie să știe, că copilul, care e încrezut lui, are un suflet viu, și pentru aceea trebuie acela cultivat și nobilizat prin cuvântul lui D-zeu. Să caute a-l introduce în adevărurile cuvântului lui D-zeu. Să cugete, că nu-i iertat a da copiilor pildă rea, că ingerii lor văd pururea fața lui D-zen, și de se vor scandalisa prin a noastre fapte și purtări, atunci noauă ne sună vaiul. A 4-lea punct: Literatura școalei de Duminecă. Într'aceasta suntem noi foarte săraci. Noi, cei ce suntem învățători în școală, ar trebui, ca pe lângă biblie, care trebuie să fie cartea principală, să avem câte o bibliotecă pe sama învățătorilor și școlarilor, din care și prin care să pot cultiva sufletele, și să nu dăm, sau dacă au copiii cetiri rele, ademenitoare spre păcat, să le luăm din mâna lor, dându-le serieri bune. A 5-lea punct: Pe pământuri biblice. Aceasta ni s'a arătat

prin diferite icoane. A fost foarte interesant. A 6-lea punct: Relațiuni locale în Biblie. Trebuie ca să fim în biblie bine orientați, și să știm folosi paralele. A 7-lea punct: Învățare practică. Aceasta ni s'a arătat de o învățătoareasă, care să ocupă mai de mulți ani cu școala de Duminecă. Ea a ținut o oară învățătură practică, și încă cu așa copii mici, cari nu umblă încă în școala, și prin urmare nici nu știu ceti: dară au răspuns mai bine, decât mulți din cei mari din școlile noastre și cari știu ceti. A 8-lea punct: Cum să se pregătească învățătorul școlii de Duminecă la lucrul seu. El are a se pregăti mai înainte prin rugăciune. Apoi are a ceti mult în lecțiune și locurile paralele. Are a ceti și altă literatură, precum foi referitoare la aceeași cărți creștine. El trebuie să se pregătească nu numai câteva minute, ci cetind și precugetând de mai multe ori lecțiunea sa. A 9-lea punct: Pentru ce sunt eu învățător a școlii de Duminecă? Aceasta doară nici nu o știu mulți, și pentru aceea fac ei lucrul lor numai ca o mașinerie care lucră de silă dară nu sânteste nimic. Eu sunt învățător pentru aceea, ca să caut a mântui sufletele cele tănare și crude, până nu le-a stricat și împetrit păcatul. Eu trebuie să fiu învățător din mulțămită cătră acela, care s'a dat din iubire pentru mine, ca să mă mântuiască. A 10-lea punct: Istoria școlii de Duminecă. Când și cum, din ce motivuri s'a început. A 11-lea punct: Sedință. A 12-lea punct: Cina iubirei.

E pagubă, că nu au venit mai mulți frați, și pentru aceea, că s'au căpătat bilete mai ieftine pe căile ferate ale statului. Aici au fost mai mulți din frații nostri întră ei și fr. Meyer a luat parte.

Conferință de edificare în Bpesta. Conferință frumoasă de edificare a aranjat adunarea din str. Wesselényi în zilele de 13 și 14 Aprilie (după

cum s'a și știut prin invitarea din numărul 4), la care au participat mulți frați din toate părțile țării. Ba, au fost și din germania, fr. H. Meyer, pe care îl cunosc frații nostri foarte bine și fr. C. Șneider din Hamburg. Amândoua zilele s'au început cu oare de rugăciune, cari au fost conduse de câte 2 frați.

De altcum aici e programul:

Punctul 1-lea: Predicațiune dela ev. Ioan 13, 34-35, ținută de fr. C. Șneider-Hamburg. Despre ordinul cel nou al iubirei. După ce ieși Iuda să dădu aceasta poruncă, mai înainte, până Iuda era întră ei, nu le putu da D-nul ordinul cel nou. Acest ordin era atunci, și este și astăzi de lipsă pentru învățecii D-lui. A 2-lea punct: Comuniunea predicatorului în rugăciune cu D-zeu. De fr. H. Meyer. Predicatorul trebuie să fie totdeauna în legătură strânsă cu D-zeu, că de altcum nu va fi binecuvântată lucrarea lui. A 3-lea punct: Fiți exemple turmei. De fr. I. Bauer-Pozsony și A. Ciopiac. De va fi predicatorul sincer, toată adunarea poate deveni sinceră; iar de va fi el fățarnic, și adunarea devine așa, și dacă n'a fost mai înainte. El formează adunarea, după cum e el. A 4-lea punct: Autoritatea și organizarea adunării. De fr. C. Șneider-Hamburg. Aceasta încă a fost interesantă. A 5-lea punct: Missiunea păgânilor. De fr. G. Gerwich-Ujpest. Aici am fost conduși pe mapă în multele țări păgâne, unde sunt încă așa multe milioane de păgâni, fără ajutor și fără de evanghelie. Pentru care și noi suntem răspunzători. A 6-lea punct: Cum să se pregătească un predicator la predicatie și oară de rugăciune? de fr. Diabo-Késmárk. A 7-lea: Oară biblică, despre Rom. 7 și 8 cap., de fr. A. Udvarnochi. Explicări foarte adânci despre legea lui D-zeu, a păcatului și a conștiinței. A 8-lea: Grijirea sufletească în adunările noastre. De fr. J. Rottmayer. A 9-lea: Personalitatea predicatorului. De fr. I. Baranyai. Predicatorul trebuie

să atârne pe deplin dela D-zeu; apoi are a atârna și dela adunare, dară nu are drept a atârna dela vre-un om, fie acela ori cât de mare în statură și cap. A 10-lea: Însămnătează jertfei de moarte alui Isus și locul ei în predicile noastre. Serviciu D-zeesc, în care au luat parte mai mulți frați, seara în 14-lea Aprilie. Și aici a fost pagubă, și încă mare, că mai mulți din frații noștri au rămas acașă, respectând sau pretuind lucrul câmpului și doară...? Ar fi înse păcat, dacă nu am lua câțva aminte la cuvintele de sub punctul 9-lea.

Botez în Budapesta. Joi în 13-lea Apr. a fost un botez frumos în adunarea maghiară din Nap-utea, la care s'au botezat 14 suflete pocăite, prin fr. A. Udvarnochi, în moartea lui Isus. Au fost 7 din loc și 7 din Kispest. Adunarea s'a dovedit și astădată ca prea mică, intrată, că mai mulți au fost siliți a sta afară. Un semn, că trebuie alta zidită, ce și este dorința fraților.

Zile de bucurie în Ujpest. Zile frumoase, pline de bucurie, a avut adunarea din pesta noauă în zilele de 16 și 17 Apr. Causa bucuriei, ca la toți fiii cei rescumparați ai lui D-zeu, a fost de o parte serbarea învierii Mântuitorului nostru Isus Christos din morți. Aceasta-i o serbătoare de bucurie pentru mic și mare. Inse alor bucurie a înmulțit-o aceea, că Duminecă seara s'a serbat festivitarea botezului la 5 suflete rescumparate, cari au murit păcatului și au înviat lui Christos, spre o viață noauă.

A doua zi s'a serbat dimineața festivitarea sfintei ordinațiune a fratelui A. Köszei, ca de împărțitor a cincei Domnului. La aceasta festivitare a luat parte și fr. Meyer. Iar după amezai s'a dus la Bpesta și a predicat în adunarea fr.-lui Udvarnochi.

În oarele serviciului de seara a fost încă un botez. La care s'au botezat 5. fiice tânăre întră 9—12 ani, din fruptele școalei de Duminecă, după

ce au depus o bună mărturisire despre temeiul credinței lor. Aceasta zi a fost anume hotărâtă ca o zi a copiilor. Amândouă sările s'a serbat și cina iubirei, la care au luat parte mai mulți frați, cari au fost aici ca oaspeti. Actul botezului s'a îndeplinit prin fr. G. Gerwiel, predicatorul din loc. Mai sunt încă suflete aici, cari au aflat decurând pace în sângele Mielului și așteaptă mișcarea apei. Și aici s'a dovedit casa de prea strămtă, că abea cuprinse jumătate din cei ce au venit. Dec D-nul pace și rezultat bun poporului seu pretotindenea. Cu adevărat! în așa locuri trece vremea prea iute, și în inimile noastre a sunat în liniște aceasta dorință: Bine ni aici D-ne, să facem colibi! Frații noștri și sunt îndemnați în inimă, și au propunerea, a zidi o casă mai mare. Ajute-le D-nul! B.

Bucurie în Cincinatti. Noi, fr. români din Cincinatti, am avut bucurie în Domnul: care o facem cunoscută și fr. lor noștri, și mai ales părinților acelora, de acărui fii noi ne bucurăm aici; cari au primit în inima lor pre Domnul. În ziua de 2 martie s'au căsătorit doi tânări; adunarea a fost plină de ascultători, și frații englezi încă ne-au cercetat. Frații cei tânări au îmbucurat inimile tuturor prin cântările instrumentale.

Tânării sunt M. Civan din Semlac com. Arad și Elița Marcuși din Nădlac com. Cenad.

În ziua de 5 martie la 4 oare după amezai, am avut o altă bucurie de 5 tânări, cari după a lor mărturisire bună, s'au botezat în baptisteriul din adunarea fr. români, care e al doilea botez în aceasta adunare.

Actul botezului sfânt s'a împlinit prin iubitul nostru fr. R. Igrışan. Domnul să dea binecuvântarea sa preste noile plante, ca să crească nevătămate de furtună, ca să poată aduce frupte spre onoarea D-lui.

Cei noi botezați sunt: Sim. Luștea și Vas. Onoaga Buteni; Pavel Șer-

ban Gurba; Ioan Sărb Arăneag și fecoara fr. lui P. Selegean Peica.

Noi am cetit în Békéshirök, că din Ungaria au să vină 6 delegați la congresul din Philadelphia, America, dintră cari va fi și un fr. român, adecă fr. T. Sida.*) Noi cu bucurie așteptăm ca să vină și la noi în Cincinnati a ne cerceta.

Te rugăm Părinte, pentru naltul și scumpul Teu lucru, care l-ai sfârșit prin Fiul Teu și D-nul nostru Isus, le ajută în călătorie, ca să putem avea o întâlnire glorioasă, pentru lucrul Teu cel mare și strălucit.

Teod. Selegean.

DIFERITE.

Îngrijirea cea minunată alui D-zeu.
Un frate german descrie păteniile sale de călătorie într-o cărticică, dintră cari luăm următoarea:

În vara din 1886, am călătorit la pretinii mei cu aceea propunere, că să-i cercetez și să fac eu o cale un serviciu de evangelizație. Și acuma, precum și altădată, am dus cu mine bani de cale. Dară acolo am făcut multe cercetări și am aflat multe lipse. La o familie, unde stăteau treburile deosebit rău, am dat toți banii ce erau mai mulți decât costa biletul meu de tren. La o altă cercetare trebuia să dau și cei opt mărei, că la o biată femeie cuprindeau tocmii toate pentru chiria ce mai era rest, care înse era o soră credincioasă.

Înse acuma nu 'mî mai rămaseră bani de cale, deși am avizat (scris) acasă sosirea mea. M'a mângăiat înse aceea, că cerescul meu Părinte știe, unde sunt banii mei; nu am spus nimărui nimic. În clipa de pornit stătea o trăsură naintea ușii; am văzut

că o plătiră și eram sigur într' aceea, că cerescul meu Părinte s'a îngrijit și mai departe.

Ajungând la gară (stație), mai lipseau încă cinci minute până la pornire. Suspinând cărtă D-nul umblam în sus și în jos, rugându-l, a mă scăpa din confuziunea mea. Pe frunte îmi veniseră sudori, pentrucă peste două minute trebuia să se îmburde treaba. Acuma să deschise sala de clasa doua și veni pe ea o damă, pe care o cunoșteam bine.

— D-ta aici, — întrebă ea cu pretenție apropiindu-se de mine. — unde voiești a călătorii?

— Merg acasa, — răspunsei.

— Ai deja bilet de tren?

— Nu am, — zisei eu.

— Îți aduc eu unul -- zise ea cu pretenție. Acuma iarăși pentru aceea mă temeam, că merse îndată, până nici nu-i puteam spune, că nu am bani. Într'acestea ajunse trenul, dama să întoarse iurăși și ne-am suit într'o secțiune clasa doua.

Ea îmi dădu un bilet și când îl primii, erau sub el două bucăți de galbeni de câte 20 mărei.

Așa s'a îngrijit de mine Părintele meu cel bogat; numai să mulțămesc aveam pentru bunătatea D-lui, că despre dar am știut, că nu trebuia să plătesc biletul.

Dama aceea nici n'a presămțit aceea toate, nici nu i-am spus în aceea zi ceva despre acestea. Mai târziu eu ocaziunea unei cercetare i-am amintit-o eu. Foarte s'a minunat și zise acestea. „Acuma mi să deslușește mie, că pentru ce am fost eu atât de îndemnată să călătoresc“. Nu voiau a o lăsa, dară ea avea aceea presămțire, ca când s'ar fi întâmplat acasă ceva nefericire ce înse nu era cazul. Asadară a înerezut-o D-nul pre ea cu acest serviciu al iubirei. *Din B. H.*

*) Fr. numit nu va să meargă la Philadelphia, deoarece sănătatea lui e foarte schimbăcioasă. O zi două e sănătos, apoi peste puțin iarăși bolnavicios. A și abzis de a merge. Red.

Au dat biserica. Cu câteva zecimi de ani mai înainte erau oamenii din Hebrida noaună mănăcători de oameni și uicideau pre missionarii ce lucrau

întră ei. Astăzi ei trimet evanghelia în alte locuri. Un missionar, care nu putea suporta clima, s'a bolnavit și ar fi dorit a merge la Corea, ca acolo să continueze lucrul sau missional, unde nu e așa caldă clima și e foarte mare lipsa de lucrători. Măncătorii de oameni de odinioară s'au adunat la sfătuire. De doi ani au adunat ei bani pentru zidirea unei biserici, aceasta sumă au dat-o missionarului, ca să meargă în Corea și să lucreze acolo lucrul D-lui, ca lucrătorul trămes de ei.

Leac bun. Williams, vestitul missionar a păgânilor, care în a. 1839 a suferit moarte de martir întră păgânii cei selbaticii, ne-a lăsat o întâmplare mică interesantă. Un păgân tânăr avea o femeie de altcum foarte iubită, care îl și iubea foarte, numai că nu putea unciori ținea limba în frâu. Bărbatul cu așa o ocaziune nerespundând femeii, luă noul testament, și cetea din el cu glas. Femeea fugi afară și încă pe jumătate mâniașă zise astfel: „De ce trebuie ca toemai acuma să cetească el cuvântul lui D-zeu,” la care respune bărbatul: „Pentru aceea, iubita mea femeie, ca să liniștească mânia ta cu aceasta, iar pre mine să mă păzesc de aprindere spre mânia”. Femeea căzând pe grumazul bărbatului i-a fâgăduit, că de acuma va păzi mai bine de sine. Acesta-i un leac foarte probat și s'ar putea recomanda pentru toți aceia, cari s'ar afla din ceva cauză ispiții a spune în mânia lor așa ceva, ce n'ar fi plăcut naintea lui D-zeu. Ce zici B.? Pagubă că nu o probează mulți!

Pentru beutori. În statul Indianopolis, America, voieste un patriot cu minte anume I. Kolbert a prezenta un proiect de lege naintea domnilor, de după care acelora le-ar fi iertat să li se dea beuturi alcoolice (îmbătătoare), despre cari s'a adeverit, că sunt „beutori cumpătați”. În salonuri (birturi) numai cu adeverințe s'ar putea căpăta vin, bere sau rachiu. Dacă acest lucru

șod (ciudat) ar ajunge cumva în general, oare (ce gândești S. și B.?) câți dintră noi ar aseunde adeverințele în buzunare? Adă D-ne acela timp, ca și în a noastră patrie iubită, unde alcoolul serbează secerisuri grozave prin beție, pe sama deavolului, să se facă așa o lege, dară cât mai curând! Să poată mulți căuta la noi după adeverințe. Știu, că ar căpăta!

Musca și păinginul. „La ce o fi făcut D-zeu musca și păinginul,” zicea odată un capitan. „Aceste insecte sunt de tot nefolositoare oamenilor. Dacă mi-ar fi cu putință, le-aș stărpi de pe fața pământului.”

Peste câteva timp, să întâmplă un război. Oastea, în care să lupta căpitanul, fu bătută și silită să fugă. Cătră seară fiind el obosit, să retrase într'o pădure și să culcă sub un copac, unde adormi îndată. Acolo dădu un soldat inamic peste dânsul, care cu sabia în mână să apropie binisor de dânsul, voin să-l ucidă. În acela moment să puse pe fața capitanului o muscă, il împunse tare și il deșteptă. El să seulă iute, trase sabia sa și fugări pre vrășmaș. Văzând apoi, că acolo nu era în siguranță, să ascunse într'o peșteră, din aceea pădure. Peste noapte își întinse un păingiu pânzătura sa la intrarea peșterii. Doi soldați din tabera neamicului, căpătară ordin, să urmărească pre capitan. Ei trecură dimineața pe dinaintea peșterii, și capitanul auzi toată convorbirea lor. „Iată,” zise unul, „negreșit trebuie să se fie ascuns aici.” „Nu,” răspunse celalalt, „căci la intrarea ei ar fi fost cu neputință, să nu sfășie aceasta pânză de păingiu. „Să mergem dară nainte de grabă, ca să nu pierdem timpul.”

După ce plecară ostașii, zise capitanul cu mirare înălținduși mâinile cătră cer: „Oh D-ne! Cum să-ți mai mulțămesc pentru aceste binefaceri! Eri m'ai scăpat viața printri'o muscă, iar astăzi printri'un păingiu. Mari și minunate sunt lucrările tale; de câte ori noi oamenii din neștiință și rău-

tate nesocotim înțelepciunea, căt căre tu le conduci!"

Lubiți noștri cetitori. Vedeți de câte ori a scăpat bunul D-zeu pre oameni dela moarte prin lucrurile sale cele nesocotite de noi. Oh să ne silim cu toți, și să ne punem needeja pe Mântuitorul, că dacă pe El ne vom sprijini, atunci și El ne va scăpa pre noi de moarte. Să ne silim, ca să împlinim cu toți voia D-lui, cunoscându-l și în lucrurile cele mai mici ale mânelor sale. *Geo. Mariș fr. tânăr Curtici.*

LECȚIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă în 7 Mai.

19. Cum fu Uzia umilit.

2 Cronica 26, 1—13.

Cuv. de aur: „Mândria merge înaintea dărăpînărei, și măreția înaintea căderei.” Prov. 16, 18.

Noi am auzit deja despre regele Ioas, care era pios, până avea un sfătuitor credincios. După el ajunse Amazia, fiul lui ca rege, și apoi fiul acestuia Uzia, despre care auzim astăzi. El ajunse deja cu 16 ani ca rege, și a domnit 52 ani. Uzia avea un sfătuitor bun în Zacaria, și pînăcînd Zacaria trăia, era și Uzia un rege pios. D-zeu îl și binecuvîntă în domnia lui. El învinse pre Filistenii, și și Ammoniții trebuia să-i aducă daruri. El avea și o armată bine organizată pentru apărarea țării. Dară după moartea sfătuitorului seu să sumeți el. Bunul Dumnezeu a poruncit, că numai preoții să jertfească și să tămăzieze. Dară Uzia gândi în mândria sa, că el ca rege are tot acela drept, și merse cu o tămăitoare în templu să tămăzieze. Iar preoții fi ziseră: „Nu ți se cuvine, Uzio, a tămăia Domnului, ci numai preoților. Tu păcătuiești. Nu-ți va fi spre onoare naintea lui Dumnezeu.” Dară regele să mînie și murmură contra preoților. Și pedeapsa veni minton, el fu leproș. Acuma cunoșcu el. reul seu, și ieși din templu.

De lepră nu fu el vindecat, el rămase leproș până la moartea sa. Acuma nici nu mai putea domni, ci Iotam fiul lui, trebuia să domnească în locul lui. După moartea lui fu Iotam rege. El era un rege pios, și fu binecuvîntat de Dumnezeu. El a învins pre Ammoniții. Dară el nu să sumeți ca tata seu.

Ce voim noi a învăța din lecțiunea noastră? Bunul Dumnezeu voiește, ca toate să se facă așa, cum El a ordonat. Oamenii vreau să o știe de multe ori mai bine, de cum e voia lui Dumnezeu. Noi am auzit, că ministrul Naeman, încă voia să știe mai bine, decât Elisei, servul lui Dumnezeu, i-a ordonat. Noi voim a ne-o însemna, că bunul Dumnezeu toate le știe mai bine, decât oamenii cei mai cuminte, și pentru aceea voim a asculta de cuvîntul Lui, până nu ar trebui să ne pedepsească. Dacă ar fi ascultat Uzia dojeana preoților, el nu ar fi fost pedepsit. Dumnezeu pedepsește numai, ca să îndrepte. Dară El voiește mai nainte anc conduce la pocăință prin bunătatea sa.

Intrebări: 1. Despre cine vorbește lecțiunea noastră? 2. În ce vîrstă era Uzia cînd să făcu rege? 3. Cine era lîngă el ca un sfătuitor credincios? 4. Cum stătea el cătră D-zeu? 5. Cum i-a respălit D-zeu aceasta? 6. Cum au sîmțit popoarele vecine domnia lui? 7. Ce a făcut el pentru binele țării sale? 8. Cu ce strălucea el mai mult? 9. Ce cauză arată biblia la acest rezultat? 10. Ia ce să lăsă el mai tîrziu sedus? 11. În ce să arată sumeția lui? 12. Cum fu el pedepsit pentru aceasta? 13. Ce ne învață pre noi aceasta lecțiune?

Duminecă în 14 Mai.

20. Chemarea lui Isaia de profet.

Isaia 6, 1—13.

Cuv. de aur: „Auzit-am vocea Domnului zicînd: Pre cine să trîmet? și cine va merge pentru noi? Și zis-am: Iacă-mă, trimete-mă!” Isa. 6, 8.

Astăzi auzim noi, cum alege Dumnezeu pre Isaia de profet. În anul, când Uzia, despre care am auzit în Duminica trecută, muri, văzu Isaia în templul Domnului, pre Atotputernicul D-zeu, șezând pe un tron înalt, încunjurat de sfinții îngeri, cari strigau: „Sfânt, sfânt, sfânt e Jelova Savaot! Plin este cerul și pământul de mărire a lui!” Dacă erau și alții oameni în templu, tot nu ar fi văzut ei nici auzit ceva. Era numai o descoperire pentru Isaia. Isaia să sâmbi la aceasta viziune ca un păcătos, și zise: „Vai mie! Sunt perdut, căci sunt om necurat la buze!” Atunci sbură un înger la el cu un cărbune de pe altar, atinse buzele lui și zise: „Iacă, atingându-se acesta de buzele tale, nedroptatea ta s'a depărtat, și împăcatu-s'a păcatul teu.” Apoi zise Domnul: „Pre cine să trămet? Cine va merge pentru noi?” Atunci zise Isaia: „Iacă-mă, trămete-mă!” Când Isaia să cunoscă ca păcătos, îl putea bunul Dumnezeu folosi în serviciul seu, dară nu mai înainte, până nu-i erau iertate păcatele. Acuma îl și trămesă Dumnezeu la popor, ca să-i facă cunoscută voia lui Dumnezeu. Isaia a lucrat mult ca profet și a îndemnat poporul. Dumnezeu a făcut și aceea de cunoscut prin el, ce se va întâmpla la vremea hotărâtă.

Când bunul Dumnezeu chiamă pre oameni în serviciul seu, nu alege pre aceia, cari să țin pre ei de potrivii și vrednici, ci pre așa uni, cari cunosc nevrednicia și neputințioșia lor. Isaia să țină pre sine de nevrednic, dară Dumnezeu îl învrednică prin iertarea păcatelor, și apoi putea el. Isaia zise: „Trămete-mă!” Când Moisi voia să apere pre poporul seu, nu-l putea D-zeu folosi ca eliberător. Numai când el să cunoscă ca nevrednic, îl învrednică D-zeu și-i dădu putere, a face minuni și a fi mântuitor poporului.

Așa o face bunul Dumnezeu totdeauna. Puterea lui lucrează în cei slabi, dară El să opune celor mândri și dă char. celor umiliți. În adevăr nu

e nici un om vrednic spre serviciul lui Dumnezeu. Numai un om era vrednic la aceasta, și acela unul om era în stare. Domnul Isus primește pre păcătoși, le iartă păcatele și-i face apoi învățăccii sei, cari îi servesc, și vor istorisi despre iubirea Mântuitorului.

Întrebări: 1. Despre cine vorbește lecțiunea noastră? 2. Când avu profetul viziunea cea mare? 3. Pre cine putu el aici vedea? 4. Cum văzu el pre Dumnezeu? 5. Care însușire alui Dumnezeu propăși mai clar naintea lui? 6. Cum o păți el la aceasta? 7. Prin ce fu el curățit de păcatul seu? 8. La ce fu el apoi chemat? 9. Care rezultat îi să arată lui nainte? 10. Care făgăduință a nedejdei îmbucurătoare îi să dădu lui apoi? 11. Care învățătură serioasă îi făcî această lecțiune?

Duminică în 21 Mai.

21. Cântarea despre viaă.

(Lecțiune de reținere.)

Isaia 5, 1—12.

Cuv. de aur: „Vai de cei tari la beutul de vin, și de bărbații viteji la amestecarea băuturilor îmbătătoare.”

Isaia 5, 22.

Astăzi avem iarăși o lecțiune dela profetul Isaia. În lecțiunea noastră asamănă profetul pre popor cu o viaă. Butucul de viaă trebuie să capete mult soare, pentru aceea crește el mai bine pe munte, unde îl poate soarele bine încălzi. Toamna așteptăm, ca vițele să fie încărcate de struguri frumoși, dulci. Acuma dacă poporul e asemănat unei viaă, voim a vedea, ce fel de fructe așteaptă dela poporul seu D-zeu cere supunere, și aceasta lipsea de multorî în Israil. Dumnezeu voiește, ca poporul lui să 'i să încreadă. Și într'aceasta au păcătuit ei de multorî. Dumnezeu voiește, să fie iubit de poporul seu, că El a poruncit: „Să iubești pre Domnul Dumnezeuul teu din toată inima ta și din tot sufletul

teu." Dară Israeliții au părăsit de multe ori pe Dumnezeu lor și s'au închinat idolilor.

Dară și astăzi o fac oamenii tot așa ca atunci Israeliții. Ei nu s'au tem de Dumnezeu, nu-l iubesc și nu s'au îndreptat.

Profetul vorbește apoi despre folosirea rea a darurilor lui Dumnezeu. Dumnezeu ne dă strugurii cei gustoși, poamele cele bune, bucatele cele nutritoare. Dară ce fac oamenii din aceste fructe bune? Ei le fac să se strice (le dospesc), și din mustul cel bun a strugurilor și a poamelor (mere, pere, prune ș. a.) să facă altceva, ce se numește alcool sau spir. Alcoolul nu nutrește, ci amortește. Din alcool fac oamenii alte beuturi, cari le numesc beuturi spirituoase (mai bine zis îmbătătoare), de exemplu vin, bere, rachiu. Ce ni s'a dat spre nutreț, să face spre ruina noastră. Oamenii, cari beau mult din aceste beuturi, își perd pofta mănărei și în sfârșit și mintea. Ei nu mai pot umbla, ei cad, vorbesc prostii și albea pot scoate o vorbă înțeleasă din gură. Copiii să ascund, când vine tata acasă, în loc a se bucura. Mama plânge, că nu poate ferbe o mâncare bună, sănătoasă, pentru că bărbatul a-beut în birt banii cei cu amar căști-gați. Acasă sunt femeia și copiii încă și bătuți. Așa beuturi sunt ruinătoare pentru toți oamenii, dară mai ales copiilor. Cine s'a învățat odată a bea, numai cu greu poate scăpa, pentru că mintea lui a suferit sub aceasta. Mai bine e, a nu începe cu beutul, că atunci nu ajungem în pericol, a bea prea mult, rămânem sănătoși și în putere în corp și suflet.

Întrebări: Care icoană ne arată lecțiunea noastră? 2. Cum ni se deserie via? 3. Ce a așteptat proprietarul viiei? 4. În ce chip s'a amăgit așteptarea lui? 5. Care icoană ni s'a arată deci ca pedeapsă? 6. Pre cine-l asămăna în parabola sa despre via? 7. Cum s'o pătească poporul pentru păcatele sale? 8. Peste cari păcate strigă

Dumnezeu un vai!? 9. La care păcat îi sună al doilea vai! în lecțiunea noastră? 10. Care judecată s'a amenințată acestor păcătoși? 11. Pentru ce amenințată Dumnezeu și nu pedepsește minton? 13. Care învățătură a lecțiunei vei urma tu în viitor?

Duminecă în 28 Mai.

22. Icoana lui Micha despre împărăția păcei.

Micha 4, 1-8.

Cuv. de aur: „Popor asupra altui popor, nu-și va mai ridica sabia sa, nici nu se vor mai deda resbelului.”

Micha 4, 3.

Și un profet Micha era în regatul lui Iuda în acela timp, în care trăia Isaia. Micha muștră pre păcătoșii din regatul Iuda din însărcinarea lui Dumnezeu. El ține preoților și judecătorilor o predică serioasă de pedeapsă și vestește nimicirea Ierusalimului, dară apoi vestește el și chiarul lui Dumnezeu și făgăduiește o împărăție a păcei. Noi avem a gândi aici la împărăția Mântuitorului. Profetul începe aceasta făgăduință cu cuvintele: „În zilele din urmă.” Așadar nu era încă așa iute de așteptat împlinirea, deși unele s'au împlineau curând. Israeliții veniră iară acasă din captivitatea babilonului. Templul s'a zidit din nou. Și venirea Mântuitorului a făgăduit profetul. Și aceasta s'a împlinit deja. Noi am auzit despre aceasta în lecțiunea de crăciun. Și împărăția Mântuitorului, împărăția păcei, e în parte aici, că toți învățăceii Mântuitorului aparțin împărăției păcei lui, dară pe pământul întreg nu este încă pace. Deplina împlinire va veni în zilelele din urmă. Domnul Isus va veni iarăși pe pământ, și atunci se va împlini aceasta făgăduință pe deplin. Atunci va și fi pace pe pământ, despre care au cântat ingerii la Bileem. Acuma s'a aude încă mult despre băta. Nici învățăceii Mântuitorului nu sunt acuma încă toți una. Dară atunci va fi un păstor,

Mântuitorul, și una turmă, toți cre-
dincioșii lui.

Dară atunci va fi frumos pe pământ.
Rosele nu vor avea spini. Toate flo-
rile vor înflori mult mai frumos ca
acuma. Primăvara nu vor îngheța
florile pomilor. Nici o fiară nu ne va
vătăma, toate fiarele vor fi așa blânde
ca cele domestice. Toți oamenii vor
trăii în pace la olaltă. Taată aceasta
mărire de acolo va fi, că Domnul Isus,
Regele păcii, va domni preste toate
și împărăția păcii lui va fi pe tot
pământul. Că cât va mai dura, până
va veni aceasta, noi nu știm. Aceasta
numai bunul Dumnezeu știe. Dară
dacă suntem învățații cei adevărați
ai Mântuitorului, trebuie să fim aici
deja paciniți, și cât atarnă dela noi,
să fim în pace cu toți oamenii, că
învățații cei adevărați ai Mântuito-
rului aparțin acuma deja împărăției
păcii.

Că oare ajunge-vom noi, ca îm-
părăția păcii s'o vedem aici, nu știm,
dară aceea știm, că Domnul Isus și
alteum poate veni la noi, precum prin
moarte, și la aceea trebuie să cugetăm
totdeauna, atunci vom fi foarte înțe-
lepti. Noi ne bucurăm, că bunul Mân-
tuitor ne dă aici deja pacea sa, și
așteptăm cu răbdare timpul, când va
veni El, ca să stărnicească aici îm-
părăția păcii sale.

Întrebări: 1. Pe care timp trăia pro-
fetul Micha? 2. Când să se împli-
nească, ce a profetit el aici? 3. Unde
să-și aibe religiunea cea adevărată
ieșitul ei? 4. Când a ajuns acest
cuvânt la împlinire? 5. Care înrîurire
va avea în vremea din urmă? 6. Cine
va face capăt bătăilor de pe pământ?
7. În ce se vor preluca armele de
resbel? 8. Cine garantează pentru
împlinirea acestei făgăduință? 9. Cum
să o pătească cei ologi și cei pără-
șiți? 10. Cine va fi atunci rege peste
tot pământul? 11. Unde va avea El
tronul seu de stăpânire? 12. Ce te
învață pre tine aceasta lecțiune?

Pentru Iunie 4-lea.

23. Lecțiune de Rusalii.

Fapt. 2. 1—13.

Cuv. de aur: Ioan 14, 16.

Un lucru bun.

Iubiții nostri frați de sigur își aduc
aminte de raporturile acestei foi din
anul trecut, carl au vorbit despre
mişcarea religioasă și persecuțiunea
din România. De când fr. nostru
Brunar a venit de acolo și lucră la
tipografia noastră la traducerea cân-
tărilor în limba română, s'au făcut
mai mulți dintră frații nostri cunos-
cuți în câtva cu strarea cea suferitoare
a cauzei misiunii noastre în Româ-
nia și au sămțit, că aceasta cauză nu-i
alta decât strigarea bărbatului Mace-
donean, care e îndreptată nemijlocit
cătră noi: „Treci în Macedonia și ne
ajută!”

Aceasta, dară și epistoalele ce ajung
de acolo, au îndemnat pre câțiva frați
la aceea, ca în interesul lucrului evan-
gelici să se facă ceva. Ei s'au hotărit
că acest lucru să-l sprijinească din
iubire și datorință. Despre aceasta
hotărîre s'au avizat adunările Curtici,
Chitighaz și alte adunări române,
dintră carl cele numite s'au învoit
îndată la începerea lucrului, ba încă
și frații interesați din Bpesta ne-au
îndemnat a ne forma ca o societate
de misiune, și aceasta să se organi-
sere cu centru Bpesta.

Așa veni dară că în Aprilie 21-lea,
după dorința fraților români, au ținut
frații cei părtinitori din Bpesta o se-
dință de organizare cu următorul
rezultat:

1. Numele uniunei: „Societate de
misiune pentru sud-ost Europa.”

2. Centrul: Budapesta.

3. Scopul: Sprijinirea cauzelor evan-
geliei în România, Bulgaria, Sârbia,
Croatia și Turcia.

4. Membrii și taxa membrală: Mem-
bru poate orl cine fi, care iubește pre

Domnul Isus și evangelia lui din inimă și pot fi atât unui în persoană, cât și adunării întregi. Taxa hotărâtă nu este și membri pot da după cum îi îndeamnă iubirea. Participarea trebuie lăcută la lună sau la sfert (3 luni), și darul cel mai mic să primește cu bucurie.

5. Oficianții și comitetul: Președinte I. A Ciopiac, a II-lea F. G. Sabadi. Cassarii: M. Brumar și Șteiner Buda-pesta, Sim. Negru Curticel. Secretar: V. Berbecar.

Cei ce sântesc iubire către acest lucru, să pot înștiința la secretar ca să fie însemnați ca membri. Iar cei ce trimet sprijin, o pot face prin poșta la adresa: Simion Negru kurtös Aradm. Dece bunul D-zeu, ca mulți să cunoască lipsa acestui lucru și să se însire în rândul membrilor.

POȘTA REDACȚIEI.

P. F. B. Szintye. Bani, despre cari m'ai scris, i-am căpătat încă atunci, dară ce ai cerut, nu ț-am putut trimete, deoarece și eu am abzis. Dacă voiești, vei căpăta în locul lor sau aceasta foaie, sau o carte de cântăr, când vor fi gata și în prețul ei, sau și banii. Article bune, pentru foaie primim bucuos. Inse trebuie să gândești, că dacă d-tale ți scumpă vremea, ce să zicem noi? Ce-i bun, nu să aruncă 'n foc, ce-i cam slab, să reparează, dară ce nu-i bun, cine va da și altora! Salutare.

Vas. Berzova. Ne pare rău, dacă un om mai cultivat vorbește așa. Întrebările biblice sunt bucuria tânărimei. Regule, cum le au bisericile, noi nu facem, fiecare predicător trebuie să știe, ce să cetească la serbătorii și la mort și alte. Iar de nu știe, nu să apropie de masă, mai bine'i va sta.

Noaună nu aceea ni în cale, ci noi spunem, și ne ocupăm mai mult, adecă ne luptăm mai mult contra beției; că bețivii nu vor intra în împărăția lui D-zeu.

Ce se ține de trimeterea foii, pe adresele trimese, încă ne pare rău. Noi am voi, că cotitori foii noastre să trăiască în pace și iubire, și aceasta o pot ei așa păstra, dacă

umbă unii la alții și să bucură când să pot vedea unii pre alții. Sau doară sunt bani cauza cu înceasarea lor? Au mai înceasat ei bani și și eu întră ei, și dacă nu s'au ajuns, am mai pus dela mine. Salutare B.

P. Popescu Kurtya. Hotărîrea comitetului sună, ca așa ceva să nu publicam, deoarece poate aduce scandal. Salutare.

Cr. Groza Gurbed. Respunsurile d-voastre la întrebările biblice, totdeauna au întârziat. A fost aceea apriat scris, că ce ajunge după 12-lea a întârziat, și respunsurile d-voaste au ajuns după 20-lea. Pentru aceea nu s'au pus. Salutare B.

T. V. Brad. Până acuma am tot asteptat, și la scrisoarea d-tale trebuie să spun, că nici acuma nu am căpătat aceea veste, și așa nici nu o pot publica. Salutare B.

Muntean St. Louis. Tractatele dorite le puteți căpăta, dacă procurați cel puțin 100.000, adecă o suta mii de fețe, fiecare mii de fețe cu 1 coroană fără speșele poștei. E un lucru foarte frumos, dacă vă interesați așa pentru lățirea adevărilor mântuitoare. Texturile de unde să fie, sau le trimeteti? Pot fi și mai multe feluri de texturi și în 2. 4. 6. 8. 10. fețe tipărite. Salutare Berbecar.

I. Crainic Ciuci. Bani i-am căpătat. Cordeul e de mult la mine acasă, prețul 4 cor. Cântările cât s'o putea, le punem în carte. Salutare B.

Erdős I. K. Valamit kifelejtettem. Mäskor. Üdv.

Șt. Babuța S. Mergi la mine acasă și așa cuget, că vei găsi ce-ți trebuie. Salutare B. Sida T. B. N'a mai fost loc. Sal.

PUBLICĂRI.

Să caută un serv și o servă la casă mai mare. Respectivi să cere să fie creștini. Adresa: Pavel Codrean în Szölös-Csigerél Aradm.

Să caută un copil sănătos, să fie peste 14 ani, ca învățcel (șogart) de măsar (tisler) la Petrasku Simon, asz-talos m. N.-Szt.-Miklós Torontál m.

Redactor coresponsabil:

VASILIU BERBECAR.